

Capitolul 5,13-26

Dacă prima parte a capitolului ne-a făcut cunoscută poziția minunată în care am fost aduși prin Hristos, partea a doua a capitolului vorbește despre aplicarea acestui adevăr la **umblarea** noastră practică. „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.” (versetul 13). Pe cât de generală, cuprinzând pe toți credincioșii, este prima afirmație, că Hristos ne-a făcut slobozi, tot așa de generală este și aceasta a doua: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie.” Așa după cum nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos, tot așa nu mai este nici o necesitate să umbli potrivit cărnii (firii pământești). „Cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului” (compară cu Romani 8.1-5).

Să observăm că aici nu este vorba de lucruri care sunt greu de înțeles, pentru a căror înțelegere este necesară probabil maturitatea unui „tată în Hristos”, ci mai degrabă de principiile de început ale creștinismului, de lucruri care au fost făcute cunoscut de apostol credincioșilor tineri în credință și cu puțină experiență, și cărora el le amintește acum ca și cum ele ar fi adevăruri cunoscute demult. Hristos i-a eliberat, și el le spune: „Ați fost chemați la libertate”. Eliberat de legea păcatului și a morții, credinciosul este chemat să nu-și mai slujească lui însuși și înclinațiilor lui, ci să slujească altora.

Credincioșii tineri în credință ar putea să se neliniștească când descopere că după întoarcerea lor la Dumnezeu păcatul este în ei la fel cum a fost odinioară, și să se sperie că în carnea lor ca și mai înainte nu locuiește nimic bun. Având convingerea și dorința că viața lor întreagă ar trebui de acum înainte să aparțină lui Hristos, ar putea să se întristeze foarte mult că ei, vai!, așa de puțin Îi slujesc, ar putea să ajungă să se îndoiască de veridicitatea întoarcerii lor la Dumnezeu. Dar toate acestea dovedesc numai că ei încă nu au învățat adevărurile, pe care demult ar fi trebuit să le cunoască, că ei nici măcar nu știu ce înseamnă botezul; căci prin botezul lor pe moartea lui Hristos au făcut să se vadă că ei, făcuți una cu Domnul lor mort, îngropat și înviat, au fost salvați de trupul morții (Romani 7.24) și acum ca oameni noi, ca oameni „în Hristos” stau înaintea lui Dumnezeu.

„**Chemat** la libertate” – un cuvânt aparent ușor de înțeles, și cu toate acestea, așa cum am văzut, face multe greutăți unor credincioși. Cu toate că ei au înțeles că în legătură cu **justificarea** (îndreptățirea) lor totul este în ordine, că Dumnezeu îi vede înaintea Sa ca oameni justificați și eliberați, ei cunosc totuși puțin din această eliberare cu privire la umblarea lor zilnică. Din această înțelegere cu lipsuri rezultă două pericole: acești credincioși ori înclină – și acesta este cazul obișnuit, când conștiința este trează – să se pună sub cerințe legaliste și îngrădiri de tot felul, ori – când conștiința este puțin activă – să se dedea unui anumit libertinism; deoarece ei sunt mântuiți, ei se consideră liberi să cedeze ocazional înclinațiilor naturale din ei, să cocheteze cu lumea și astfel să lărgească tot mai mult limitele presupus-permise lor. În ambele cazuri, oricât de contrare par ele una alteia, rezultatul este același: adevărata sfințire practică are de suferit.

Cât de rea și înșelătoare este totuși inima omenească! Dacă Dumnezeu vrea să dăruiască omului dreptate prin har, omul dorește s-o **făurească** prin propria putere, dorește să pună **propria** dreptate în locul dreptății lui Dumnezeu sau cel puțin s-o pună **alături** de ea. Și mai departe: dacă Dumnezeu cheamă pe credincios la **libertate**, atunci omul vrea s-o folosească ca „prilej pentru carne (firea pământească)”, s-o folosească pentru a da frâu liber cărnii, vrea s-o facă, așa cum se exprimă apostolul Petru, „o haină a răutății” (1 Petru 2.16).

Apostolul a întâmpinat primul pericol în prima parte a capitolului, împotriva pericolului al doilea atenționează acum foarte solemn: „Nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste”. Căci în ce constă această libertate? Să poți face și să poți renunța la ce îi este plăcut firii pământești? Aceasta nicidecum nu ar fi libertate, ci o mare desfrânare. „Să **păcătuim**”, întreabă apostolul în epistola către Romani 6.15,

„pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har?” **Nicidecum!** Da, Dumnezeu să ne păzească în har de o astfel de concluzie îngrozitoare! Ca și de cealaltă asemănătoare: „**Să păcătuim mereu**, ca să se înmulțească harul?” Ambele întrebări ne arată iarăși de ce este capabilă inima sărmană. Nu, libertatea credinciosului constă în aceea, că **nu mai trebuie** să facă ce îi place firii pământești, la care satan, păcatul și lumea vor să-l ademenească, ci este capabilă **să poată** face ce caracterizează omul nou, ce este al lui Hristos, și prin ceea ce Dumnezeu este glorificat. La ceașă libertate suntem noi **chemați**.

Cu adevărat, această chemare nu conduce la nepăsare și superficialitate, ci la dreptate și sfințire practică, nu la egoism și lipsă de dragoste, ci la dragoste altruistă, prin care lucrează credința, așa cum am citit în versetul 6. Vai, ce cu totul alte rezultate s-au văzut la credincioșii din Galatia! În loc să „**slujească** unii altora în dragoste” și astfel să împlinească toată Legea (versetul 14), s-au „**mușcat** și s-au **mâncat** unii pe alții!” (versetul 15). Unii, care voiau să se pună sub prescripțiile legaliste, au atacat pe ceilalți; aceștia la rândul lor, ca să înfrunte acele porniri, probabil vorbind chiar despre libertatea firească (carnală), au condamnat aspru pe ceilalți. Astfel au luat naștere între ei „invidie și ceartă”, și astfel au trebuit să ia seama ca să nu se ajungă la o totală „dezorganizare” între ei (compară și cu Iacov 3.16). „Luați seama ca să nu vă nimiciți unii pe alții!”, le spune apostolul deplin îndurerat.

Cuvântul său de atenționare era desigur valabil pentru ambele grupări, dar desigur cel mai mult celor cu duh legalist. Căci dacă acea orientare firească ar fi devenit realitate pentru ei, o adevărată slujbă în dragoste frățească ar fi preîntâmpinat răul și cei care rățăceau ar fi fost aduși înapoi. Însă ambele grupări duceau lipsă de această dragoste, care nu caută folosul ei, nu se lasă înduplecată, care lucrează zidind și niciodată distrugând. Nu Duhul i-a călăuzit, ci firea pământească.

„Spun dar: Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii” (versetul 16). Duhul Sfânt era cel care i-a convins pe toți de starea lor tristă, fără Dumnezeu, și a lucrat în ei o viață nouă, o natură nouă, și același Duh era acum preocupat să dea naștere în ei la revelațiile binecuvântate ale acestei naturi noi, dreptatea și sfințenia practică. Nici în ei înșiși și nici în Lege, oricât de dreaptă și bună era ea, nu era puterea să dea naștere la o umblare spre onoarea lui Dumnezeu. Poftele cărnii sunt o putere împotriva cărora poruncile cele mai sfinte și planurile cele mai bune luptă zadarnic. „Umblarea în Duh” și sub conducerea și în puterea Duhului este singura posibilitate de a tăgădui aceste poftă, da, de a le ține practic în moarte.

„Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia ca să nu faceți ceea ce doriți” (versetul 17). Cu aceste cuvinte apostolul arată credincioșilor din Galatia, și prin aceasta și nouă, drumul pe care credinciosul poate umbla spre onoarea lui Dumnezeu, liber de Lege (capitolul 3), liber de păcat (capitolul 5), liber de lume (capitolul 6), cu un cuvânt „**ca liberi**” (1 Petru 2.16). În aceasta este puterea pentru o umblare demnă de Hristos în curăție și sfințenie. Locuind personal în ei, Duhul sta și lucra acum în contradicție directă, neîntreruptă împotriva cărnii. Atâta timp cât credinciosul este încă în acest trup, carnea și Duhul sunt în el ca două puteri vrăjmașe, care sunt permanent în luptă una cu alta, „**poftind** una împotriva celeilalte”, așa cum se exprimă apostolul; ceea ce vrea una, urăște cealaltă, și ceea ce leapădă una, practică cealaltă. Dacă una iubește păcatul și necurăția și urmează poftele naturii omenești decăzute, cealaltă năzuiește după curăție și sfințenie și revelează însușirile naturii lui Dumnezeu. Deci depinde pe care din cele două puteri le urmărim, dacă permitem cărnii sau Duhului să lucreze. Ambele puteri luptă pentru stăpânirea în noi, pentru ca noi să nu facem ce vrem; căci dacă Duhul ne călăuzește să facem lucrurile Duhului, atunci carnea își revendică pretențiile, dacă dăm loc cărnii, atunci Duhul ne atenționează și ne mustră. Niciodată cele două nu pot merge mână în mână.

Ce să facă deci credincioșii din Galatia? Ce le spunea conștiința lor? Ce le spunea Duhul, care locuia în ei? Să urmeze îndemnurile cărnii? Cu adevărat, nu! Ei trebuiau să **umblă în Duhul**. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci ei niciodată nu ar fi împlinit pofta cărnii. Căci, adaugă apostolul, „Dar dacă sunteți călăuziți de Duhul nu sunteți sub Lege.” (versetul 18). Dacă credinciosul ar fi

așezat din nou sub Lege, sub porunci, care din exterior aduc cerințe asupra lui, atunci situația lui ar fi lipsită de speranță; dar lui i-a fost dat Duhul, o Persoană divină, a cărei putere lucrează **înlăuntrul lui**, care se face una cu dorințele și înclinațiile omului nou, care trezește dragostea inimii, întărește dorința după tot ce este bine și dă puterea necesară să se împotrivescă la tot ce vine din carne. Deci în loc să folosească libertatea, la care el a fost chemat, ca prilej pentru a oferi loc cărnii, să trăiască pentru sine și să-și placă sie însuși, credinciosul o folosește mai degrabă pentru a sluji altruist altora și astfel „să împlinească dorința dreaptă a Legii” (Romani 8.4).

Apostolul Iacov vorbește în epistola lui despre o lege a **libertății** și o numește legea „desăvârșită”. El numește fericit în lucrarea sa pe acela care și-a „adâncit privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea”, deoarece el este nu numai un ascultător al Cuvântului, ci un împlinitor al lucrării. Poruncile Domnului nu sunt pentru un astfel de credincios o povară sau un jug, ci ele stau mai degrabă în deplină armonie cu dorințele inimii sale. El le iubește, plăcerea lui este să umble în ele. Cei care sunt călăuziți de Duhul nu sunt sub Lege (versetul 18). Însă tocmai în ei, așa cum spune apostolul mai târziu, se împlinește „Legea lui Hristos”, și pentru toți care „umblă după această regulă” el imploră pace și îndurare (capitolul 6.2,16).

Minunate cuvinte ale harului și adevărului! Noi toți știm din experiențe dureroase, că noi, chiar dacă dorim să umblăm prin Duhul, mereu eșuăm, că noi, așa cum spune apostolul Iacov, „toți greșim deseori”. Și mai departe, că fiecare, care zice că nu are păcat, se înșeală singur – adevărul nu este în el (1 Ioan 1.8). Ceea ce este desăvârșit nu a venit încă. După cum știm și cunoaștem în parte, tot așa și ceea ce facem și înfăptuim este o lucrare parțială, atâta timp cât suntem în trupul acesta. Dar tot atât timp nu încetează îndurarea și harul. Duhul lui Dumnezeu nu va neglija să ne facă atenți când la noi apare mândria, aroganța, iubirea de sine, delăsarea sau alte lucruri asemănătoare. Tatăl din cer se preocupă cu noi, copiii Lui preaiubiți, rătăcitori, simte împreună cu noi în lupta noastră cu răul, ne disciplinează și ne învață, ca să ne facă să ne cercetăm și să ne facă părtași sfințeniei Sale; și Marele nostru Preot ne reprezintă totdeauna acolo sus, Se roagă pentru noi, pentru ca credința noastră să nu înceteze, și ne spală picioarele, când le-am murdărit. Har și îndurare ne înconjoară, bunătate și îndurare ne vor însoți **toate** zilele vieții noastre. Probabil uneori va trebui să fim conduși pe drumuri grele, ca Iacov și Iov, doi credincioși diferiți din vechiul legământ, ca să descoperim rădăcinile rele ascunse în noi, dar „sfârșitul Domnului” cu noi va fi totdeauna minunat.

Că printr-o astfel de umblare în Duhul, chiar dacă ea rămâne totdeauna nedesăvârșită, nu pot fi legate lucrări **vizibile** ale cărnii, pe care apostolul le enumeră de patru ori câte patru în versetele următoare, este clar. Oameni, care trăiesc în lucruri murdare, cum ar fi curvia, necurăția, destrăbălarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, uciderea, beția și altele asemănătoare, cu siguranță „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 21). Aceasta le-a spus-o deja apostolul ca atenționare, și aici o repetă. Chiar și atunci când acești oameni au în gura lor o mărturisire creștină, ei dovedesc totuși clar că ei sunt încă „în carne” (Romani 8.8). Păcatele lor sunt evidente și merg înainte la judecată (1 Timotei 5.24).

Desigur era foarte serios pentru credincioșii din Galatia, că apostolul numește unele lucrări ale cărnii, care erau și între ei, chiar dacă nu erau în formele lor cele mai grave. Certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte și invidii nu puteau rămâne necunoscute oamenilor care se mușcau și mâncau unii pe alții. Dar în speranța plină de încredere, că atenționarea va ajunge la inima și conștiința lor și le va arăta unde i-a dus deja lipsa de credincioșie a lor, Pavel numește acum de trei ori trei roade prețioase ale Duhului, de care el speră că ele se vor arăta și la ei.

„Dar roada Duhului (să observăm contrastul evident între cele două expresii: „faptele cărnii” și „roada Duhului”) este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe înfrânare; împotriva unora ca acestea nu este lege” (versetele 22.23). Cu adevărat, Legea nu numai că nu are nimic de obiectat împotriva acestora, dar ea nicidecum nu le poate da naștere. Ea trebuie, dacă am voie să mă exprim așa, să amuțască rușinată înaintea lor.

Pe primul loc stă aici „dragostea”, exact ceea ce în altă parte este numit „**suma Legii**”, deoarece ea nu poate face **nimic** rău aproapelui, deci ea este împlinirea Legii (Romani 13.10). După dragoste urmează bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia – toate însușiri plăcute ale naturii noi, roade plăcut mirositoare ale Duhului Sfânt care lucrează în ele. Șirul frumos se încheie cu „blândețea și înfrânarea”, aceasta înseamnă cu cele două însușiri, care pe de o parte ne fac capabili pentru comportarea în anturajul nostru și pe de altă parte ne pun în statura de a ne autodisciplina sever voința noastră și a ne prezenta ca o „scrisoare a lui Hristos”, care va fi cunoscută și citită de toți oamenii.

„Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei” (versetul 24). Se temea apostolul că cuvântul „împotriva unora ca acestea nu este Lege” ar putea fi înțeles greșit, că s-ar putea chiar din carne obține ceva spre folosul propriu? Noi știm de ce concluzii și urmări false este capabilă carnea. Sau voia el, asemănător ca la sfârșitul capitolului 3, să amintească numai credincioșilor din Galatia că **toți** care sunt ai lui Hristos au întrerupt pentru totdeauna cu carnea și acum stau pe un teren nou în orice privință?

„Iar cei ai lui Hristos”, - aceasta înseamnă deci **toți**, care au crezut în Hristos și acum sunt legați cu El prin Duhul, **toți**, fără nici o excepție sau diferență, „**au răstignit** carnea” (versetul 24). Unii ar putea gândi, când aud aceste cuvinte: ce mare și minunat este aceasta! Dar oftând adaugă apoi: dacă aș putea spune aceasta despre mine! Și cu toate acestea aici este vorba de un adevăr care nu este abia la **sfârșitul** drumului unui credincios, de ceva pe care el îl va obține crescând și maturizându-se treptat, **probabil** după mulți ani, sau probabil **niciodată**, ci de o **realitate** cu care **începe** drumul lui de creștin. Când el prin credință a primit pe Hristos cel răstignit, atunci el **a răstignit** carnea cu toate patimile și poftele ei, aceasta înseamnă, el **a rostit** sentința de moarte asupra acesteia.

Această răstignire a avut loc în moartea lui Hristos și cel care crede a recunoscut-o ca fiind de neevitat necesară și dreaptă. „Copilașul în Hristos” **a făcut** aceasta, desigur nu în înțelegerea deplină a celor petrecute, dar în realitate. Cine este al lui Hristos **a răstignit** carnea și prin aceasta patimile și poftele acesteia. Probabil unul sau altul va spune: „Până acum am crezut că eu trebuie să răstignesc **zilnic** carnea!” Nu, îți spune Cuvântul, și numai El decide în această problemă ca și în celelalte, **tu ai făcut** aceasta; ceea ce tu ai astăzi de făcut este, să-ți actualizezi mereu această realitate și să umblî în practicarea acesteia. Ar putea fi ceva mai prețios și mai mângâietor decât conștiința: carnea a fost răstignită, sentința de moarte a fost executată asupra ei? Noi **suntem** „în Duhul”, **nu mai suntem** „în carne”? (Romani 8.9).

De aceea apostolul vine în versetele următoare la concluzia logică, consecventă: „Dacă trăim în Duh, în Duh să și umblăm”. El nu spune: „să nu mai facem poftele cărnii”. Mai înalt, nespuse de mai înalt este etalonul credinciosului, ghidul călăuzitor al vieții lui. El este: „**Să umblăm prin Duhul**”! Că atunci noi nu vom mai împlini poftele cărnii, nu vom mai sluji patimilor și plăcerilor ei, este de la sine înțeles, căci Duhul **poftește** împotriva cărnii și este **împotriva** ei; dar poziția noastră merge mult mai departe. O umblare potrivită Duhului lui Dumnezeu are nu numai un rezultat de renunțare, aceasta înseamnă că în ea **nu se vor mai găsi** aparițiile rele de odinioară, ci și un rezultat pozitiv, aceasta înseamnă că de acum încolo totul are loc sub călăuzirea și puterea acestui Duh bun, felul Lui caracterizează în continuare toată viața în cuvânt și umblare!

Ah, dacă noi toți prin credință am înțelege și am practica mai mult starea în care ne-a așezat crucea lui Hristos, la ce ne-a adus moartea Sa! O umblare prin Duhul este o umblare „în înnoirea vieții”, care în mod necesar nu mai lasă să iese la lumină imaginea demnă de disprețuit a omului natural, „glorie deșartă, provocându-ne unii pe alții, invidiindu-ne unii pe alții” (versetul 26), ci imaginea celui „blând și smerit cu inima” din noi. Duhul este totdeauna preocupat să pună pe **Hristos** înaintea ochilor noștri, și dacă dăm loc acțiunii Lui, dacă trăim practic **prin El**, atunci nu ne vom plăcea **nouă înșine** ci vom năzui după privilegiul de a glorifica pe **Hristos** într-o viață de ascultare și dependență de Dumnezeu.

Încă odată: „Dacă **trăim** în Duh, în Duh să și **umblăm**”! Dacă primul aspect este adevărat despre noi, și el **este adevărat**, Dumnezeu să fie glorificat!, atunci și al doilea aspect să devină tot mai mult adevărat pentru noi.